

Ένας νεομάρτυρας της Θεσσαλονίκης - Άγιος Νεομάρτυρας Μιχαήλ του Μαυρουδή

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο Μιχαήλ γεννήθηκε στα πρώτα χρόνια της Τουρκοκρατίας, τον 16ο αιώνα, στο χωριό Γρανίτσα των Αγράφων. Οι γονείς του ήταν ευσεβείς χριστιανοί. Ο Μιχαήλ,

αν και δεν ήξερε γράμματα, γνώριζε πολύ καλά τα θεϊκά πράγματα και είχε τη σοφία και τη χάρη του Θεού.

Νωρίς ορφάνεψε από πατέρα και, σαν μεγάλωσε, πήγε στη Θεσσαλονίκη, Εκεί δούλευε ως αρτοποιός. Αγαπούσε τον Χριστό κι έτσι αγαπούσε όλους τους ανθρώπους. Τα χρήματά του τα μοίραζε στους φτωχούς ραγιάδες αδελφούς του. Πονούσε πολύ όταν έβλεπε τα Ελληνόπουλα να τουρκεύουν και επιθυμούσε να τα φέρει πίσω στην πίστη των πατέρων τους.

Μια μέρα, που βρισκόταν στο εργαστήρι του, πέρασε ένα γειτονάκι του, νεαρό Τουρκόπουλο, να πάρει ψωμί. Ο Μιχαήλ βρήκε την ευκαιρία και προσπάθησε να του μιλήσει για την πίστη του. Εκείνο όμως τον κατέδωσε αμέσως κι έτσι τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν στον δικαστή της πόλης. Ατρόμητος και με θάρρος στάθηκε ο Μιχαήλ μπροστά του και του εξηγούσε ότι ο μόνος αληθινός Θεός είναι ο Χριστός. Ο δικαστής θαύμαζε που, αν και ήταν αγράμματο το παλικάρι, ήξερε τόσο καλά την πίστη του. Παρ' όλα αυτά τον απείλησε πως θα τον ρίξει στη φωτιά, αν δεν μετανούσε για όλα όσα του είπε. Ο Μιχαήλ όμως φώναξε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του: «Πιστεύω στον Κύριό μου Ιησού Χριστό, που είναι Θεός αληθινός, δημιουργός και πλάστης μου και είμαι έτοιμος μύρια βάσανα να υπομείνω για την αγάπη του...». Ο δικαστής τότε οργίστηκε κι αφού τον ράβδισε σκληρά, τον φυλάκισε.

Κάποιοι ευσεβείς χριστιανοί, επειδή γνώριζαν τον δεσμοφύλακα, κατάφεραν να μπούνε στη φυλακή και να επισκεφθούν τον Μιχαήλ, για να τον ενθαρρύνουν και να τον στηρίξουν. Τον βρήκαν αλυσσοδεμένο, αλλά το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά και τα λόγια του ήταν γεμάτα πίστη. Όταν τον οδήγησαν και πάλι μπροστά στον δικαστή, εκείνος προσπάθησε τώρα με γλυκόλογα να τον πείσει να τουρκεύει, αλλά ο Μιχαήλ του είπε: «Μη χάνεις καιρό. Παράδωσέ με στον Θεό μια ώρα αρχύτερα, διότι επιθυμώ να γίνω θυσία του Κυρίου μου. Όπως τόσο καιρό έψηνα τα ψωμιά, να ψηθώ εγώ τώρα σαν γλυκός άρτος και να προσφερθώ σαν ευωδιαστό θυμίαμα».

Πραγματικά, αποφάσισαν να τον κάψουν. Έτσι, στις 21 Μαρτίου του 1547, ημέρα Πέμπτη και ώρα 9 το πρωί, όλη η πόλη μαζεύτηκε να δει το μαρτύριό του. Τον άλειψαν με θειάφι και τον έκαψαν ζωντανό στο προαύλιο του ναού της Υπαπαντής. Ο μάρτυρας έλαμπε με το φως του Χριστού κι έλιωνε σαν κεριά ψάλλοντας σιγαλά στον Θεό του.

Σήμερα, στον τόπο του μαρτυρίου του υπάρχει ένα μικρό παρεκκλήσι, για να θυμίζει σ' όλους τους περαστικούς, και προπάντων στους νέους, τι σημαίνει αληθινά ελεύθερος άνθρωπος.

Δέσποινα Δαμιανίδου

Πηγή: plus.google.com